

и мерне ли се хладна вечер в далечни небосклони, ще ес найде място за отдих. — На една страна стадото се запасло, на друга Горан с баща си и ратая място за спане избират. Па като накладат буен огън, кога нощ превие за сжн полята и по подире месец изгрее — тогаз не е за нарадване

. Гледаш безкрайни загорски равнини, притаили се в здрача, посребрени в лунна светлина; слушаш разпялите се звънци на стада; следиш звездите, трепнали в модро вишине — и някаква невнятна сила ти взема мисълта. Бездънните небеса, необятните равнини, безбройните звезди, светнали, като замислени очи в безкрая и това таинствено було на лятната нощ те карат да чувствуваш колко е могъщ Твореца и колко е ничтожен човек. Ала сегис-тогис полжхва веджр вечерник из беломорски брежнини — и на гърди става тжй леко, на душа крила, сякаш израстват. Искане ти се да летиш, да летиш!..

Тжй хубави и мили станаха на Горана загорските равнини, че насмалко щеше да зарежи бащиния и да се пресели в Загоре. Ала колкото и да е хубаво другаде, в родното място има нещо по-мило, което на думи не се подава и мисъл рядко обхваща. Това невнятно нещо дълбоко се крие негде във нази и свржх силите ни нас свързва с бащин край. Пжк и като пжрвенец на застарял баща, кой чака отмяна от него, го отклониха от сжкровенно желание и Горан Горнака остана да върти бащин дом и имот. За туй пжк Горан стана драгоманин и всяко лято отиваше с руманки в Загоре на широко поле да се нарадва и приказка с Исмаил бег да срещне, че мждрец бе Исмаил бег в Загоре.

Драгоманлъка бе по сжрдце на Горан Горнака. Лете във село бе пусто без мъже, че мъжете отиват по гурбет. А сжс старци и жени Горан не можеше приказка да срещне. Година, две десетилетие Горан Горнака чета на Загоре водеше и се прочу в цяла окрайна. И минеше ли ллевенето на нивята, млади момии от околните колиби щом слязат до село по някаква работа — при Горнака ще се отбият място в неговата чета да си запазят. Та още преди Петрови заговезни Горановата чета бива готова.

Тази година пролетта дойде по-рано; нивите скласиха по бжрже и макар, че Възнесение не бе празнувано, четата